І Книга Самуїла 14

Військове завзяття Йонатана 1-15; поразка філістимлян 16-30; народ хибить перед Богом 31-35; Йонатан визнає свою провину 36-48; особисті взаємини Саула 43-52

1 Одного дня Йонатан, син Саула, сказав до свого хлопця - зброєноші: "Ходи та перейдемо до філістимлянської сторожі, що он по тому боці." Батькові ж своєму він не сказав про те нічого.

2 Саул саме тоді сидів на границі Геви під Гранатовим деревом, що на току, й людей було при ньому якихось шістсот чоловік.

3 Ахія, син Ахітува, брат Іхавода, сина Пінхаса, сина Елі, Господнього священика в Шіло, носив тоді ефод. Люди ж не знали, що Йонатан пішов десь.

4 Були ж у просмику, через який Йонатан старався пролізти до філістилянської сторожі, гострий скелястий шпиль по однім боці й гострий скелястий шпиль по другім боці; один називався Боцец, а другий Сенне

5 Один шпиль стримів на північ, проти Міхмасу, а другий на південь, проти Геви.

6 От Йонатан і каже до хлопця, свого зброєноші: "Ходи, перейдімо до сторожі отих необрізаних. Може Господь і пощастить нам! Ніщо бо не може бути Господеві на перешкоді, щоб дати перемогу, чи е когось багато, чи мало."

7 А зброеноша відповів йому: "Чини все, що тобі до серця. Я з тобою й що в тебе на серці, те й у мене."

8 Йонатан сказав: «Ось ми йдемо до тих людей і покажемось їм.

9 Як вони скажуть нам: стійте, поки ми не наблизимось до вас, то ми зупинимось на нашім місці й не будемо до них здійматись.

10 А коли скажуть: Ідіть до нас угору, - то ми підемо вгору, бо Господь видав їх нам у руки. Це буде для нас знаком.»

11 Коли ж вони обидва стали на виду в філістимлянської сторожі, філістимляни сказали: "Дивись, євреї вилазять з нор, де були поховались."

12 І люди зо сторожі заговорили до Йонатана та до його зброєноші: "Ходіть до нас, ми маємо щось вам сказати!" Тут Йонатан сказав до свого зброєноші: "Ходи за мною, бо Господь видав їх у руки Ізраїля."

13 І Йонатан став плазувати рачки, руками й ногами, а його зброєноша слідом за ним. І валились вони перед Йонатаном, а його зброєноша добивав їх позад нього.

14 І полягло в тім першім побою, що завдав Йонатан і його зброєноша, щось із двадцять чоловік на просторі половини дня орання одною парою волів.

15 Страх обійняв табір, поле навколо і все військо; сторожа й руїнницький загін теж

налякались; до того ж і земля затряслася, - і жах Господній найшов на них.
16 Саулові сторожі, що були в Геві Веніямина, бачили, що табір метушився й розбігався на всі боки.
17 І Саул звелів людям, що були при ньому: "Зробіть перегляд та подивіться, хто з наших відлучився." І як зроблено перегляд - не було Йонатана та його зброєноші.
18 Тоді Саул звелів Ахії: "Принеси ефод сюди", - бо то він носив тоді ефод перед синами Ізраїля.
19 Тим часом як Саул говорив до священика, тривога в філістимлянському таборі ставала дедалі більшою та більшою, й Саул сказав до священика: "Витягни руку!"
20 Зібралися Саул і все військо, що було при ньому, і як прийшли на боєвище, аж ось кожний із мечем один проти одного - замішання дуже велике!
21 Євреї, що перед тим були пристали до філістимлян і що були прийшли з ними в табір, також від них відстали, щоб приєднатись до Ізраїля, до Саула та Йонатана.
22 І всі ізраїльтяни, що були поховались в Ефраїм-горах, почувши, що філістимляни повтікали, кинулись також наздогінці за ними, побиваючи їх.
23 Так спас Господь Ізраїля того дня, й битва розтягнулась поза Бет-Хорон.
24 Ізраїльтяни були того дня знесилені; Саул же вчинив учинок необачний, бо закляв народ словами: "Проклят, хто їстиме щонебудь до вечора, поки я не помщусь над моїми ворогами!" І ніхто з народу не їв нічого.
25 Ввесь народ увійшов у лісову поляну, де був мед.
26 Народ прийшов до крижки меду, а мед тече звідти, та ніхто не простягнув руки до рота, бо народ боявсь присяги.
27 Йонатана ж не було при тому, як батько його заклинав людей. Він простягнув палицю, що була в руці в нього, встромив кінцем у крижку меду, підніс до рота - й очі його заясніли.
28 Та коли хтось із народу озвавсь до нього, кажучи: "Твій батько суворо закляв людей словами: Проклят хто буде їсти що сьогодні! - хоча народ був виснажений",
29 Йонатан відповів: «Мій батько занапастив країну! Глядіть, як засвітились мої очі, коли я скуштував так трохи цього меду.
30 А що було б, якби люди були сьогодні добре попоїли з ворожої здобичі, що дісталась! Поразка філістимлян була б тепер багато більша!»
31 Того дня били вони філістимлян від Міхмасу до Аялону, і народ був дуже втомився.
32 Кинулися люди на здобич, брали овець, волів і телят, заколювали на землі та їли їх з кров'ю.

33 Як же сповіщено Саула, кажучи; "Народ грішить проти Господа, бо їсть із кров'ю", він на це промовив: "Спроневірились ви! Прикотіть мені сюди великого, каменя!"
34 Далі Саул додав; "Розійдіться поміж людьми й скажіть їм: Хай кожний приведе до мене свого вола й вівцю: ви їх колотимете тут і їстимете, щоб не грішити проти Господа, ївши з кров'ю." І приводив кожний з народу, що мав тієї ночі під рукою, й заколював на тому місці.
35 Потім Саул спорудив жертовник Господеві. То був перший жертовник, що Саул спорудив Господеві.
36 Саул сказав: "Ходімо вслід за філістимлянами цієї ночі й грабуймо їх, аж доки не настане ранок. Не лишімо з них ні одного!" Йому сказали: "Чини все, що тобі довподоби." Але священик мовив: "Удаймося раніш ось тут до Бога!"
37 І спитав Саул у Бога: "Чи двигнутися мені навздогінці за філістимлянами? Чи видаси їх Ізраїлеві в руки?" Та того дня Бог не відповів йому.
38 Тоді Саул звелів: «Приступіть сюди, всі начальники в народі, й розвідайтеся добре, в чому був гріх сьогодні.
39 Бо - як живий Господь, що дарував Ізраїлеві перемогу! - навіть як Йонатан, син мій, причасний при тому, то смерть йому!» Ніхто з народу не мав відваги йому відповісти.
40 І він звелів усьому Ізраїлеві: "Станьте по однім боці, а я з сином Йонатаном станемо по другім." Народ озвався до Саула: "Чини, що тобі довподоби."
41 Саул сказав: "Господи Боже Ізраїля! Чому ти не відповів твоєму слузі сьогодні? Коли ця провина на мені або моєму синові Йонатанові, Господи Боже Ізраїля, дай Урім, коли ж на Ізраїлі, твоїм народі - дай Туммім." І жереб випав на Йонатана Й Саула, а народ вийшов невинним.
42 Тоді Саул і звелів: "Киньте жереб між мною та моїм сином Йонатаном." І жереб випав на Йонатана.
43 Саул сказав до Йонатана: "Признайсь мені, що ти зробив." І признався йому Йонатан та й каже: "Я скуштував кінцем палиці, що в руці в мене, трохи меду. Ось я готовий умерти."
44 Саул сказав: "Нехай Бог учинить мені те й гірше! Ти мусиш умерти, Йонатане!"
45 Тоді народ озвався до Саула: "Вмирати Йонатанові, що довершив оцю велику перемогу в Ізраїлі? Не бути цьому, як живий Господь, і волосинки не впаде в нього з голови на землю, бо він за Божою допомогою виконав це сьогодні." Отак народ урятував Йонатана від смерти.
46 Саул повернувся від погоні за філістимлянами, а філістимляни пішли в свою країну.
47 Перебравши царську владу над Ізраїлем, Саул воював навкруги проти своїх ворогів: проти Моава, проти синів Аммона, проти Едому, проти Бет-Рехова, царя Цова, та проти

філістимлян: куди б не повернувсь, перемагав.
48 Виявляючи хоробрість, побив також амалекитян і визволив Ізраїля з потали тих, що його грабували.
49 Сини ж Саула були: Йонатан, Їшйо та Малкішуа; а двох дочок його звали: старшу Мерав, молодшу Міхаль.
50 Жінка Саула була на ім'я Ахіноам, дочка Ахімаца. Начальник його війська звавсь Авнер, син Нера, Саулового дядька.
51 Як Кіш, Саулів батько, так і Пер, Авнерів батько, були сини Авієла.
52 Війна ж була запекла проти філістимлян, покіль було віку Саула. І де було Саул побачить хороброго та сильного якого, - всіх приймав до себе.